WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

z dnia 12 października 2007 r. *

W sprawie T-474/04

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, z siedzibą w Bocholt (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów M. Klusmanna oraz F. Wiemera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Bouqueta, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata A. Böhlke,

strona pozwana,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr (2004) D/204343 z dnia 1 października 2004 r. w zakresie, w jakim odrzucono w niej wniosek skarżącej mający na celu usunięcie wszelkich odniesień do niej w ostatecznej i opublikowanej wersji decyzji 2005/349/WE Komisji z dnia 10 grudnia 2003 r. dotyczącej

* Język postępowania: niemiecki.

postępowania na mocy art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-2/37.857 — Nadtlenki organiczne) (Dz.U. 2005, L 110, str. 44)

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 czerwca 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Zgodnie z art. 287 WE „[c]złonkowie instytucji Wspólnoty […], jak również urzędnicy i inni pracownicy Wspólnoty są zobowiązani […] nie ujawniać informacji objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową; a zwłaszcza informacji dotyczących przedsiębiorstw i ich stosunków handlowych lub kosztów własnych”.

2 Artykuł 20 ust. 2 rozporządzenia Rady EWG nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i [art.82 WE] (Dz.U. 1962, 13, str. 204), mający zastosowanie w niniejszym przypadku i zatytułowany „Tajemnica zawodowa" stanowi: „[b]ez uszczerbku dla postanowień art. 19 i 21, Komisja […] oraz [jej] urzędnicy i inni pracownicy są zobowiązani do nieujawniania informacji, uzyskanych w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia, i które ze względu na swój charakter chronione są tajemnicą zawodową".

3 Artykuł 21 rozporządzenia nr 17 zatytułowany „Publikowanie decyzji" stanowi:

„1. Komisja publikuje decyzje wydane na podstawie art. 2, 3, 6, 7 oraz 8.

2. W publikacji podaje się strony i istotną treść decyzji; należy uwzględnić uzasadnione interesy przedsiębiorstw w ochronie ich tajemnic handlowych".

4 Artykuł 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2842/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie przesłuchania stron w określonych procedurach na podstawie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. L 354, str. 18), mającego zastosowanie w niniejszym przypadku stanowi:

„Informacje, w tym dokumenty lub poufne informacje albo w przypadku gdy dotyczy to wewnętrznych dokumentów władz, nie są podawane do wiadomości ani udostępniane w zakresie, w jakim zawierają tajemnice handlowe którejkolwiek strony, w tym stron, w stosunku do których Komisja wniosła zastrzeżenia, wnioskodawców,

składających skargę i innych stron trzecich. Komisja dokona stosownych ustaleń dotyczących dostępu do akt, biorąc pod należytą uwagę potrzebę ochrony tajemnic handlowych […] i innych poufnych informacji".

5 Artykuł 9 decyzji Komisji 2001/462 WE, EWWiS z dnia 23 maja 2001 r. w sprawie zakresu uprawnień funkcjonariuszy ds. przesłuchań w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 162, str. 21) stanowi:

„W przypadku zamiaru ujawnienia informacji, które mogą stanowić tajemnicę handlową przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwo to informuje się pisemnie o takim zamiarze i jego powodach, a także ustala się termin, w którym dane przedsiębiorstwo może dostarczyć wszelkie uwagi na piśmie.

W przypadku gdy dane przedsiębiorstwo sprzeciwia się ujawnieniu informacji, ale okazuje się, że informacja nie jest chroniona i dlatego może zostać ujawniona, stwierdza się to w uzasadnionej decyzji, o której powiadamia się to przedsiębiorstwo. Decyzja określa termin, po którym te informacje zostaną ujawnione. Ten termin nie może być krótszy niż jeden tydzień od daty powiadomienia.

Pierwszy i drugi ustęp stosuje się mutatis mutandis do ujawnienia informacji przez jej opublikowanie w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*".

6 Na mocy art. 1 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczącego okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi

transportu i konkurencji kompetencja Komisji w zakresie nakładania grzywien i kar z tytułu naruszenia reguł Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczących transportu lub konkurencji podlega pięcioletniemu terminowi przedawnienia w przypadku każdych innych naruszeń niż naruszenia przepisów dotyczących wniosków lub zgłoszeń przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, wniosków o udzielenie informacji lub przeprowadzenie postępowań.

Okoliczności faktyczne, postępowanie i żądania stron

7 W 2002 r. Komisja wszczęła postępowanie na mocy rozporządzenia nr 17 przeciwko europejskim producentom nadtlenków organicznych, w tym przeciwko grupie AKZO, Atofina SA, następcy Atochem (dalej zwanej „Atochem/Atofina") i Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, spółce kontrolowanej przez Laporte plc, obecnie Degussa UK Holdings Ltd, Peróxidos Orgánicos SA, FMC Foret SA, AC Treuhand AG, a także skarżącej z powodu udziału w porozumieniach, decyzjach i uzgodnionych praktykach (zwanych dalej „kartelem"), w tym w głównym kartelu i w innych kartelach o zasięgu regionalnym w rozumieniu art. 81 WE na niektórych rynkach nadtlenków organicznych.

8 W dniu 27 marca 2003 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie i sporządziła pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, które zostało następnie doręczone między innymi skarżącej. W uwagach z dnia 13 czerwca 2003 r. skarżąca głównie zakwestionowała zakres, jak również czas trwania udziału w głównym kartelu i dodała, że miała tylko sporadyczne kontakty z Peroxid Chemie i Atochem/Atofina w okresie pomiędzy 1994 i 1996 r. Oświadczyła ona również, że nie miała żadnych kontaktów z pozostałymi przedsiębiorstwami. Z tego względu ewentualne naruszenie przez skarżącą prawa uległo w każdym razie przedawnieniu.

9 Pismem z dnia 10 grudnia 2003 r. Komisja poinformowała skarżącą o decyzji w sprawie zamknięcia postępowania w stosunku do niej.

10 Ponadto w decyzji nr 2005/349/WE z dnia 10 grudnia 2003 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-2/37.857 — Nadtlenki organiczne) (Dz.U. L 110, str. 44) Komisja nałożyła grzywny na Atochem/Atofina, Peroxid Chemie, AC Treuhand, Peróxidos Orgánicos oraz Degussa UK za naruszenie art. 81 WE. Ta decyzja została skierowana do wymienionych wyżej spółek, natomiast nie do skarżącej.

11 W sentencji decyzja w sprawie nadtlenków nie zawiera odniesienia do udziału skarżącej w stwierdzonym naruszeniu. Jednakże jeśli chodzi o skarżącą, w decyzji stwierdzono przede wszystkim w motywie 78:

„Po umożliwieniu zainteresowanym przedsiębiorstwom przedstawienia uwag na temat zarzutów Komisja postanowiła zamknąć postępowanie przeciwko [skarżącej] i [FMC Foret]. Jeśli chodzi o [skarżącą] Komisja jest zdania, że nie można udowodnić udziału tego przedsiębiorstwa w jednolitym i ciągłym naruszeniu po dniu 31 stycznia 1997 r., dniu, w którym nastąpiło przedawnienie […]”.

12 Następnie w szczególności w motywach 156–177 decyzja w sprawie nadtlenków zawiera szczegółowy opis udziału skarżącej w głównym kartelu zawartym w szczególności pomiędzy grupą AKZO Atochem/Atofina i Peroxid Chemie, który trwał przez okres 1971–1999 Komisja stwierdza zasadniczo, że skarżąca nie uczestniczyła bezpośrednio i formalnie w głównym kartelu, a jej udział w okresie 1993–1996 polegał na spotkaniach i kontaktach mających cel sprzeczny z regułami konkurencji z Atochem/Atofina i Peroxid Chemie oraz na wymianie wrażliwych danych handlowych z tymi przedsiębiorstwami.

13 Wreszcie w motywie 319 decyzja w sprawie nadtlenków stanowi:

„[Skarżąca] była adresatem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Jednak niniejsza decyzja nie jest skierowana do [skarżącej] (zob. motyw 78), ponieważ nie można było wykazać udziału skarżącej po dniu 31 stycznia 1997 r.”.

14 Pismem z dnia 18 lutego 2004 r., które zostało doręczone w dniu 19 lutego 2004 r., Komisja przekazała skarżącej kopię decyzji w sprawie nadtlenków oraz streszczenie tej decyzji. W tym piśmie Komisja poinformowała skarżącą o zamiarze opublikowania jawnej wersji decyzji w sprawie nadtlenków oraz jej streszczenia na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 17 i wezwała ją do wskazania ewentualnych fragmentów, które jej zdaniem zawierały tajemnice handlowe lub inne poufne informacje.

15 W piśmie z dnia 4 marca 2004 r. skarżąca zażądała od Komisji, aby z tej wersji decyzji w sprawie nadtlenków, która była przeznaczona do publikacji, zostały usunięte wszelkie odniesienia do skarżącej i jej rzekomego zachowania sprzecznego z prawem, zwłaszcza te znajdujące się w motywach 15, 81, 106 (tabela 4) i w motywach 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202 i 270 z tego względu, że skarżąca nie była adresatem wspomnianej decyzji i że postępowanie wszczęte przeciwko niej zostało zamknięte (motyw 78 decyzji w sprawie nadtlenków). Rzeczywiście niektóre fragmenty decyzji w sprawie nadtlenków dotyczące udziału skarżącej w stwierdzonym naruszeniu, zwłaszcza motywy 169 i 176, które zostały zakwestionowane przez skarżącą w ramach postępowania administracyjnego, miały być niezgodne z prawdą. W każdym razie tajemnice handlowe zawarte w motywie 45 (udział w rynku skarżącej), w motywie 106 (tabela 4), w motywach 168 i 175 (nazwisko pana S.) oraz w motywach 173–177 oraz 510 (szczegółowa ocena skarżącej w ramach negocjacji z podmiotem trzecim w sprawie przejęcia) powinny zostać usunięte.

16 Pismem z dnia 6 kwietnia 2004 r. Komisja poinformowała skarżącą, że ukryje wszelkie odniesienia do tej spółki w tymczasowej wersji decyzji w sprawie nadtlenków przeznaczonej do publikacji, załączając odpowiednią wersję jawną. Komisja zastrzegła sobie jednak prawo do ustosunkowania się do wniosku skarżącej o zachowanie poufności dotyczącego ostatecznej wersji decyzji w sprawie nadtlenków przeznaczonej do publikacji.

17 Pismem z dnia 13 kwietnia 2004 r. skarżąca zażądała, aby również jej nazwa została usunięta z motywu 15 i z tabeli 4 decyzji w sprawie nadtlenków oraz z zastrzeżeniem tych zmian wyraziła zgodę na tymczasową publikację wspomnianej decyzji.

18 Pismem z dnia 22 czerwca 2004 r. Komisja podała do wiadomości skarżącej jawną wersję tymczasową decyzji w sprawie nadtlenków niezawierającą żadnego doniesienia do skarżącej, która miała być opublikowana na stronie internetowej Komisji w najbliższym czasie.

19 Pismem z dnia 28 czerwca 2004 r. Komisja poinformowała skarżącą o zamiarze oddalenia wniosku o zachowanie poufności w stosunku do wzmianki o tej spółce w ostatecznej wersji decyzji w sprawie nadtlenków przeznaczonej do publikacji. W rzeczywistości w tej decyzji Komisja stwierdziła istnienie naruszenia art. 81 WE popełnionego przez skarżącą oraz brak możliwości nałożenia na nią grzywny z powodu przedawnienia. Komisja zgodziła się jednak na ukrycie w jawnej wersji ostatecznej decyzji w sprawie nadtlenków nazwiska osoby zarządzającej skarżącą, pana S., oraz odniesienia do jej szczegółowej oceny w ramach negocjacji z podmiotem trzecim w sprawie przejęcia i na zastąpienie szczegółowych informacji o udziale skarżącej w rynku widełkami wyrażającymi ten udział. Wreszcie Komisja poinformowała skarżącą o możliwości zwrócenia się do funkcjonariusza ds. przesłuchań na mocy art. 9 decyzji 2001/462, jeśliby miała zamiar podtrzymać swój wniosek o zachowanie poufności.

20 Pismem z dnia 12 lipca 2004 r. skarżąca zwróciła się do funkcjonariusza ds. przesłuchań o usunięcie z ostatecznej wersji decyzji w sprawie nadtlenków przeznaczonej do publikacji wszelkich odniesień do skarżącej zgodnie z tymczasową wersją opublikowaną na stronie internetowej Komisji. W tym piśmie skarżąca powtórzyła argumenty, które wysunęła w piśmie z dnia 4 marca 2004 r., i dodała, że należy usunąć błędną wzmiankę o jej rzekomym udziale w stwierdzonym naruszeniu poczynioną w motywach 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (tabela 4), w motywach 108, 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 i 510 oraz w pkt 1.3.1 spisu treści. Na poparcie swojego wniosku skarżąca podniosła, że te wzmianki mogły posłużyć osobom trzecim jako dowody w celu dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody od skarżącej i zaszkodzić jej reputacji na rynku. Ponadto po zamknięciu postępowania w stosunku do skarżącej Komisja nie mogła już zarzucać jej naruszenia art. 81 WE ani wydać niekorzystnej dla niej decyzji. Dodatkowo ponieważ skarżąca nie była adresatem decyzji w sprawie nadtlenków, w sposób niedopuszczalny została pozbawiona prawa do wniesienia bezpośredniej skargi na tę decyzję. Wreszcie podejście Komisji jest niezgodne z celem przepisów o przedawnieniu oraz z zasadami pewności prawa i domniemania niewinności.

21 Pismem z dnia 13 września 2004 r. funkcjonariusz ds. przesłuchań wydał pierwszą decyzję na mocy art. 9 akapit trzeci decyzji 2001/462. W tej decyzji odmówił usunięcia z ostatecznej wersji decyzji w sprawie nadtlenków przeznaczonej do publikacji odniesień poczynionych do skarżącej — z wyjątkiem nazwiska pana S., wzmianek dotyczących szczegółowej oceny skarżącej oraz odniesienia do udziału w rynku skarżącej, które miało być zastąpione przez widełki wyrażające udział w rynku — na tej podstawie, że nie chodziło tu o tajemnice handlowe, gdyż pojęcie tajemnicy handlowej zakłada, aby ujawnienie informacji poważnie naruszało interesy danej osoby. Z jednej strony, jeśli chodzi o ryzyko wniesienia skarg o naprawienie szkody w prawie krajowym, funkcjonariusz ds. przesłuchań stwierdził, że to ryzyko nie naruszało poważnie i niesłuszne interesów skarżącej, która mogłaby uzasadniać ochronę zakwestionowanych informacji. Jeśliby skargi o naprawienie szkody przed sądami krajowymi okazały się uzasadnione, stanowiłyby konsekwencję popełnienia naruszenia wspólnotowego i krajowego prawa konkurencji, która była dopuszczalna. Funkcjonariusz ds. przesłuchań zaznaczył, że skarżąca nie była adresatem decyzji

w sprawie nadtlenków i że ze względu na brak stwierdzenia naruszenia art. 81 WE przez skarżącą ta decyzja nie była prawnie wiążąca dla sądów krajowych. Z drugiej strony funkcjonariusz ds. przesłuchań podkreślił, że ewentualne zaszkodzenie reputacji skarżącej było odpowiednią konsekwencją publikacji decyzji w sprawie nadtlenków w przypadku udziału skarżącej w stwierdzonych kartelach. Wreszcie funkcjonariusz ds. przesłuchań potwierdził, że nawet gdyby ustalenia poczynione w decyzji w sprawie nadtlenków nie potwierdziły się w rzeczywistości, czego funkcjonariusz ds. przesłuchań nie mógł sprawdzić, bo nie miał takiej kompetencji, nie wynikała z tego żadna poważna i trwała szkoda dla skarżącej, która mogłaby uzasadnić objęcie zakwestionowanych informacji tajemnicą handlową.

22 W tym samym piśmie funkcjonariusz ds. przesłuchań stwierdził ponadto w oddzielnej rubryce zatytułowanej „Przestrzeganie praw do obrony", że w celu ochrony praw do obrony skarżącej wzmianki dotyczące jej rzekomego udziału w kartelu o zasięgu regionalnym w Hiszpanii, znajdujące się w motywach 176, 262 i 328 decyzji w sprawie nadtlenków, należało zamaskować, ponieważ ze względu na brak wzmianki o tych informacjach w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów skarżąca nie miała możliwości przedstawienia uwag na ten temat.

23 Pismem z dnia 27 września 2004 r. skarżąca wyraziła zamiar wniesienia skargi do Sądu przeciwko decyzji oddalającej jej wniosek o zachowanie poufności, zawartej w piśmie funkcjonariusza ds. przesłuchań z dnia 13 września 2004 r., i zażądała przełożenia daty publikacji ostatecznej wersji decyzji w sprawie nadtlenków zawierającej odniesienia na jej temat aż do zamknięcia postępowania sądowego.

24 Pismem z dnia 1 października 2004 r. zawierającym decyzję (2004) D/204343 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") funkcjonariusz ds. przesłuchań powtórzył uzasadnienie przedstawione w swoim piśmie z dnia 13 września 2004 r. Funkcjonariusz ds. przesłuchań podkreślił ponadto, że Komisja przełoży publikację decyzji w sprawie

nadtlenków w takiej formie, jak opisana w zaskarżonej decyzji, aż do momentu wniesienia wniosku przez skarżącą do Sądu o zastosowanie środków tymczasowych na podstawie art. 242 WE.

25 Pismem z dnia 15 października 2004 r. skarżąca powiadomiła funkcjonariusza ds. przesłuchań, że nie złoży wniosku o zastosowanie środków tymczasowych ze względu na wąskie przesłanki określone przez orzecznictwo dotyczące uzasadnienia takiego wniosku.

26 Pismem z dnia 18 października 2004 r. funkcjonariusz ds. przesłuchań odpowiedział, że ze względu na rezygnację przez skarżącą z wszczęcia postępowania o zastosowanie środków tymczasowych nic nie stało już na przeszkodzie planowanej publikacji ostatecznej wersji decyzji w sprawie nadtlenków.

27 W konsekwencji Komisja opublikowała na stronie internetowej dyrekcji generalnej (DG) ds. konkurencji decyzję w sprawie nadtlenków w jawnej wersji, która zawiera odniesienia do skarżącej i inne zakwestionowane wzmianki na temat skarżącej.

28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 grudnia 2004 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

29 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej. Na rozprawie w dniu 8 czerwca 2006 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

30 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim został w niej oddalony wniosek o usunięcie wszelkich odniesień do skarżącej w ostatecznej wersji opublikowanej decyzji w sprawie nadtlenków,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

31 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

A — *W przedmiocie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności*

1. *Argumenty stron*

32 Komisja kwestionuje interes prawny skarżącej i w konsekwencji dopuszczalność niniejszej skargi.

33 Uważa ona, że od momentu, w którym skarżąca zrezygnowała ze złożenia wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, a w międzyczasie decyzja w sprawie nadtlenków została opublikowana wraz z zakwestionowanymi wzmiankami, skarżąca nie ma już interesu prawnego we wniesieniu skargi na tę decyzję. Skarżąca sam przyznała, że nie ma takiego interesu prawnego, w piśmie z dnia 27 września 2004 r., wskazując, że publikacja sprawiła, że jej skarga stała się bezprzedmiotowa.

34 Zdaniem Komisji skarżąca w żaden sposób nie wyjaśniła, dlaczego zakwestionowane i opublikowane wzmianki stanowiły tajemnicę handlową. W każdym razie ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji nie wymaże faktu, że osoby trzecie poznały informacje, a prawdopodobieństwo, że podobna sytuacja powtórzy się w przyszłości, było niewielkie. Zatem jest wątpliwe, aby wspomniana decyzja mogła powodować skutki prawne (wyrok Sądu z dnia 14 września 1995 r. w sprawach połączonych T-480/93 i T-483/93 Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2305, pkt 59 i 60).

35 W opinii Komisji skarga opiera się na błędnym założeniu, że zakwestionowane wzmianki mają charakter wiążący. Jednak ustalenia dotyczące naruszeń, takie jak te dotyczące skarżącej, które zostały zawarte jedynie w uzasadnieniu decyzji w sprawie nadtlenków, lecz nie zostały w żaden formalny sposób wyrażone w sentencji tej decyzji, nie mają charakteru wiążącego (wyrok Trybunału z dnia 16 grudnia 1975 r. w sprawach połączonych od 40/73 do 48/73, 50/73, od 54/73 do 56/73, 111/73, 113/73 i 114/73 Suiker Unie i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 1663, pkt 315; wyroki Sądu z dnia 28 kwietnia 1994 r. w sprawie T-38/92 AWS Benelux przeciwko Komisji, Rec. str. II-211, pkt 34; z dnia 6 kwietnia 1995 r. w sprawie T-145/89 Baustahlgewebe przeciwko Komisji, Rec. str. II-987, pkt 35, 55 i nast. oraz z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie T-156/94 Aristrain przeciwko Komisji, Rec. str. II-645, publikacja w formie streszczenia, pkt 699). W odniesieniu do argumentu skarżącej, że jej interes prawny wynika z tego, że ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji mogłoby stanowić podstawę skargi przeciwko Komisji o naprawienie szkody, jeśli na skarżącą nałożono by obowiązek zapłaty odszkodowania w ramach sporu krajowego, Komisja jest zdania, że ma on charakter czysto hipotetyczny, i przypomina, że skarżąca nie jest adresatem decyzji stwierdzającej w sposób wiążący dla sądów krajowych naruszenie art. 81 WE.

36 Skarżąca podnosi zasadniczo, że jej skarga na zaskarżoną decyzję jest dopuszczalna.

2. *Ocena Sądu*

37 Na wstępie należy wskazać, że niniejsza skarga jest skierowana przeciwko zaskarżonej decyzji, która została wydana na podstawie art. 9 akapit trzeci decyzji 2001/462 i w której Komisja częściowo oddaliła wniosek skarżącej o zachowanie poufności z tego powodu, że ten wniosek dotyczył niektórych fragmentów jawnej wersji decyzji w sprawie nadtlenków przeznaczonej do publikacji. Niniejsza skarga nie ma zatem na celu podważenia zgodności z prawem decyzji w sprawie nadtlenków jako takiej. Ponadto nie jest kwestionowane przez strony, że termin do wniesienia skargi na decyzję w sprawie nadtlenków, której kopia została przekazana skarżącej w dniu 19 lutego 2004 r., upłynął i że w konsekwencji ta decyzja uzyskała trwałość w stosunku do skarżącej w zakresie, w jakim może ona wywoływać w stosunku do niej wiążące skutki prawne mające charakter ostateczny.

38 Nawet jeśli skarżąca miała możliwość wniesienia skargi w odpowiednim czasie na decyzję w sprawie nadtlenków, lecz tego nie zrobiła, nie oznacza to, że nie ma interesu prawnego we wniesieniu skargi na tę decyzję. W tym względzie należy przypomnieć, że istnienie takiego interesu zależy od tego, czy stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu może samo w sobie mieć konsekwencje prawne (zob. ww. w pkt 34 powyżej wyrok w sprawie Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, pkt 59 i powołane tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok Trybunału z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 53/85 AKZO Chemie przeciwko Komisji, Rec. str. 1965, pkt 21), czy skarga może w ten sposób przynieść korzyść stronie, która ją złożyła ze względu na jej rezultat (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 21) i czy wykazuje ona istniejący i aktualny interes w stwierdzeniu nieważności tego aktu (postanowienie Sądu z dnia 17 października 2005 r. w sprawie T-28/02 First Data i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4119, pkt 42).

39 W tym względzie należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że kwestia, czy stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji może przynieść korzyść skarżącej i w konsekwencji uzasadniać jej interes prawny, zależy od analizy kwestii merytorycznej, to jest znaczenia pojęcia tajemnicy handlowej w rozumieniu art. 9 akapit pierwszy decyzji 2001/462 w związku z art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17. W rzeczywistości jeśli przyjąć, że wniosek skarżącej o zachowanie poufności dotyczy przynajmniej częściowo tajemnicy handlowej, o której mowa w cytowanych wyżej przepisach — kwestia, którą należy rozstrzygnąć w ramach oceny zasadności niniejszej skargi — zaskarżona decyzja, w której został oddalony ten wniosek, byłaby niezgodna z prawem w zakresie, w jakim zostałoby zastosowane w niej błędnie to pojęcie. Dlatego stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji mogłoby przynieść korzyść skarżącej, ponieważ na podstawie art. 233 WE Komisja musiałaby wyciągnąć z tego niezbędne konsekwencje w zakresie publikacji decyzji w sprawie nadtlenków, która to decyzja na podstawie art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17 musi uwzględniać uzasadniony interes skarżącej w ochronie jej tajemnic handlowych.

40 W drugiej kolejności wbrew tezie Komisji sam fakt, że publikacja zakwestionowanych informacji miała już miejsce i że niektóre osoby trzecie mogły się z nimi zapoznać, nie może pozbawić skarżącej interesu prawnego do wniesienia skargi na zaskarżoną decyzję. Wręcz przeciwnie, dalsze ujawnianie tych informacji nadal narusza interesy, a zwłaszcza reputację skarżącej, co stanowi o istniejącym aktualnym interesie w rozumieniu orzecznictwa cytowanego w pkt 38 powyżej. Ponadto każda inna wykładnia, która uzależniałaby dopuszczalność skargi od ujawnienia przez Komisję zakwestionowanych informacji — a zatem od stworzenia przez nią faktu dokonanego — pozwalałby jej na uniknięcie kontroli sądowej wskutek dokonania takiego ujawnienia, które na dodatek byłoby niezgodne z prawem.

41 W bardziej ogólny sposób ocena dokonana w pkt 39 i 40 powyżej znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, według którego stwierdzenie nieważności decyzji może samo mieć konsekwencje prawne, w szczególności zobowiązując Komisję do podjęcia środków w celu wykonania wyroku Sądu w zgodności z art. 233 WE i w dążeniu do uniknięcia powtórzenia takiej praktyki przez Komisję (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 1994 r. w sprawie T-46/92 Scottish Football przeciwko Komisji,

Rec. str. II-1039, pkt 14 i powołane tam orzecznictwo). Tymczasem w niniejszym przypadku zaskarżona decyzja prowadzi właśnie do ciągłego powtarzania na stronie internetowej DG ds. konkurencji publikacji jawnej wersji decyzji w sprawie nadtlenków, która nie została pozbawiona fragmentów dotyczących skarżącej. Z tego względu ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, przynajmniej częściowe, zobowiązywałoby Komisję na mocy art. 233 WE do zaprzestania publikacji niektórych zakwestionowanych fragmentów.

42 Mając na względzie powyższe rozważania, należy oddalić podstawę niedopuszczalności przedstawioną przez Komisję bez potrzeby badania pozostałych argumentów wysuniętych przez strony w tym kontekście.

B — *Co do istoty*

1. *Uwaga wstępna*

43 Na poparcie swojej skargi skarżąca wysuwa trzy zarzuty oparte w pierwszej kolejności na naruszeniu art. 21 rozporządzenia nr 17, w drugiej kolejności na braku kompetencji Komisji w świetle art. 3 i 15 rozporządzenia nr 17 do wydania i publikacji decyzji stwierdzającej naruszenie, które należy jej przypisać, a w trzeciej kolejności na naruszeniu jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.

2. *W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu art. 21 rozporządzenia nr 17*

a) Argumenty stron

44 Skarżąca podnosi, że sam fakt, iż nie jest ona adresatem decyzji w sprawie nadtlenków, zakazuje Komisji publikowania ustaleń, które jej dotyczą.

45 Zdaniem skarżącej publikacja przewidziana w art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17 dotyczy jedynie stron. Tymczasem pojęcie stron w rozumieniu tego przepisu dotyczy jedynie adresatów decyzji nakładającej grzywnę, a nie uczestniczących przedsiębiorstw, które nie są adresatami takiej decyzji. W rzeczywistości publikacja takiej decyzji, zawierającej ustalenia niekorzystne dla przedsiębiorstw niebędących adresatami, stanowi wobec nich sankcję z powodu negatywnych konsekwencji, jakie ma taka publikacja dla ich reputacji i z powodu narażenia je na zwiększone ryzyko wniesienia skarg o naprawienie szkody na podstawie dowodów wynikających z tej decyzji przez osoby trzecie przed sądami krajowymi. Zdaniem skarżącej, inaczej niż w przypadku adresatów decyzji, takie przedsiębiorstwa nie mogą ponadto podważać przed sądem zasadności tych ustaleń w celu uniknięcia negatywnych skutków i opisanego ryzyka, co stanowi niedopuszczalne ograniczenie ich prawa do skutecznej ochrony prawnej.

46 Na rozprawie skarżąca zaznaczyła zasadniczo, nawiązując do argumentacji przedstawionej przez nią w ramach drugiego zarzutu oraz nawiązując do wyroku Sądu z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie T-198/03 Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1429, że uprawnienia Komisji do publikacji decyzji na podstawie art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17 są ograniczone z jednej strony przez ochronę tajemnicy handlowej w rozumieniu art. 287 WE, która obejmuje także ujawnianie informacji, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów

Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43), oraz z drugiej strony przez zasadę domniemania niewinności, ustanowioną w art. 48 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej proklamowanej w dniu 7 grudnia 2000 r. w Nicei (Dz.U. C 364, str. 1), w której świetle zakres uprawnień do publikacji przysługujących Komisji podlega ocenie. W rzeczywistości zasada domniemania niewinności zakazuje Komisji ujawniać informacje obciążające, które nie mogą zostać zakwestionowane przed sądem przez dane przedsiębiorstwo.

47 Skarżąca twierdzi, że w konsekwencji publikacja decyzji w sprawie nadtlenków zawierająca ustalenia dotyczące rzekomego zachowania skarżącej o znamionach naruszenia stanowi naruszenie art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17.

48 Zdaniem Komisji fakt, że skarżąca nie jest adresatem decyzji w sprawie nadtlenków, nie ma wpływu na jej uprawnienia do publikacji tej decyzji w wersji, która zawiera odniesienia do niej, tym bardziej że skarżąca była stroną w postępowaniu administracyjnym aż do momentu jego zamknięcia w odniesieniu do skarżącej.

49 W opinii Komisji jedyną granicę dla jej uprawnień do publikacji, która została określona w drugiej części zdania art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17, stanowi obowiązek uwzględnienia uzasadnionych interesów przedsiębiorstw w ochronie ich tajemnic handlowych. Natomiast pierwsza część zdania tego przepisu dotyczy tylko wymogów minimalnych, które powinny spełniać publikacje, to jest określenia stron i istotnej treści decyzji.

50 Zdaniem Komisji orzecznictwo potwierdza tę wykładnię, uznając, że publikacje wykraczające poza wymogi minimalne są dopuszczalne. W ten sposób publikacja całej treści decyzji nakładającej grzywny jest zgodna z prawem, chociaż decyzje

wydane na podstawie art. 15 rozporządzenia nr 17 nie są wymienione wśród decyzji określonych w art. 21 ust. 1 tego rozporządzenia (wyroki Trybunału z dnia 15 lipca 1970 r. w sprawie 41/69 Chemiefarma przeciwko Komisji, Rec. str. 661, pkt 101–103 i z dnia 14 lipca 1972 r. w sprawie 54/69 Francolor przeciwko Komisji, Rec. str. 851, pkt 30 i 31). W konsekwencji w zaskarżonej decyzji Komisja słusznie stwierdziła w oparciu o to orzecznictwo, że mogła także opublikować decyzje lub ich fragmenty, dla których prawo wtórne nie przewidywało obowiązku publikacji, pod warunkiem że nie dojdzie do ujawnienia informacji objętych tajemnicą handlową.

51 Komisja podnosi ponadto, że nawet jeśli założyć, że wyrażenie „strony" użyte w pierwszej części zdania art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17 określa tylko adresatów decyzji, z szerszego pojęcia „przedsiębiorstwo" — a nie z pojęcia „strona" — użytego w drugiej części tego zdania, wynika, że inne osoby oprócz stron mogą zostać wymienione w opublikowanej decyzji.

52 Komisja uważa także, że niewiążące informacje dotyczące skarżącej zawarte w decyzji w sprawie nadtlenków, które nie zostały formalnie wyrażone w sentencji tej decyzji, nie są w rozumieniu orzecznictwa (wyrok Trybunału z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie C-344/98 Masterfoods i HB, Rec. str. I-11369, pkt 52) przedmiotem decyzji Komisji, którą sądy krajowe muszą uwzględnić w ramach ewentualnej skargi o naprawienie szkody (wyrok Sądu z dnia 22 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-125/97 i T-127/97 Coca-Cola przeciwko Komisji, Rec. str. II-1733, pkt 86). W niniejszym przypadku ocena Komisji zawarta w uzasadnieniu decyzji w sprawie nadtlenków może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności jedynie wtedy, gdy jako uzasadnienie aktu niekorzystnego stanowi niezbędne wsparcie jego sentencji (wyroki Sądu z dnia 17 września 1992 r. w sprawie T-138/89 NBV i NVB przeciwko Komisji, Rec. str. II-2181, pkt 31; z dnia 8 października 1996 r. w sprawach połączonych od T-24/93 do T-26/93 i T-28/93 Compagnie maritime belge transports i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1201, pkt 150 i z dnia 7 października 1999 r. w sprawie T-228/97 Irish Sugar przeciwko Komisji, Rec. str. II-2969, pkt 178). Natomiast informacje dotyczące naruszeń zawarte w uzasadnieniu, które nie stanowią

takiego wsparcia, nie są niekorzystne ani dla stron, ani dla osób trzecich. Wynika z tego, że Komisja prawidłowo ustaliła w zaskarżonej decyzji, że decyzja w sprawie nadtlenków nie stwierdzała naruszenia art. 81 WE przez skarżącą w sposób wiążący dla sądów krajowych.

53 Według Komisji decyzja w sprawie nadtlenków nie zawiera w stosunku do skarżącej żadnego wiążącego ustalenia mogącego wpłynąć na niezależną ocenę sądu krajowego, ale jedynie opis jej zachowania służący lepszemu zrozumieniu powstania i kontekstu naruszenia popełnionego przez adresatów tej decyzji. Jest zatem wykluczone, aby skarżąca naraziła się na ryzyko wniesienia ewentualnych skarg o naprawienie szkody przed sądami krajowymi bez możliwości obrony. W szczególności wbrew twierdzeniu skarżącej opublikowana decyzja w sprawie nadtlenków nie może być wykorzystana jako główny dowód przeciwko niej ani ułatwiać przeprowadzenia dowodów przez osoby trzecie w ramach takiego sporu.

54 Ponadto Komisja uważa, że art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, str. 1) — przepis, który zastąpił art. 21 rozporządzenia nr 17 i rozszerzył warunki publikacji w celu objęcia od tej pory wyraźnie decyzji nakładających kary i okresowe kary pieniężne — potwierdza jej podejście i w żadnym razie nie jest sprzeczny z jej wcześniejszą praktyką w dziedzinie publikacji. Publikacja służy z jednej strony zapewnieniu przejrzystości administracji, a z drugiej strony — jeśli chodzi w szczególności o decyzje nakładające sankcje — odstraszeniu zgodnie z celem prewencji ogólnej uznanym przez Trybunał w przywołanym w pkt 50 powyżej wyroku w sprawie Chemiefarma przeciwko Komisji. Zgodnie z twierdzeniem Komisji rzekoma kara skarżącej, którą jest publikacja zakwestionowanych informacji, nie może ani podważyć celu prewencji ogólnej, ani zmienić znaczenia przepisów dotyczących przedawnienia, rozszerzając zakres ich obowiązywania i tym samym ograniczając uprawnienia Komisji do publikacji. W tym względzie Komisja podkreśla, że jeśli chodzi o przedawnienie nakładania kar, art. 25 rozporządzenia nr 1/2003 przewiduje obecnie wyraźnie „uprawnienia przyznane Komisji na mocy art. 23 i 24" i w konsekwencji nie odnosi się do publikacji decyzji na podstawie art. 30 tego rozporządzenia.

55 Wreszcie na rozprawie Komisja skorzystała z rozwiązania przyjętego w powołanym powyżej w pkt 46 wyroku w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 89, zgodnie z którym zamieszczenie w decyzji nakładającej grzywny ustaleń faktycznych odnoszących się do kartelu nie mogło być uzależnione od warunku, że Komisja jest uprawniona do stwierdzenia związanego z nim naruszenia, bądź od warunku, że rzeczywiście stwierdziła ona istnienie takiego naruszenia, i zgodnie z którym uzasadnione jest, że Komisja opisuje w decyzji stwierdzającej naruszenie i nakładającej karę kontekst faktyczny i historyczny, w który wpisuje się zarzucone zachowanie. Komisja także podkreśliła, że zgodnie z tym wyrokiem to samo odnosi się do publikacji tego opisu z uwagi na to, że może on być przydatny do pełnego zrozumienia przez zainteresowaną opinię publiczną powodów wydania takiej decyzji i że do Komisji należy dokonanie oceny, czy zamieszczenie w decyzji takich elementów jest wskazane.

56 W konsekwencji zarzut oparty na naruszeniu art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17 należy oddalić.

b) Ocena Sądu

Uwaga wstępna

57 W pierwszym zarzucie skarżąca kwestionuje zasadniczo zakres uprawnień Komisji do publikacji, na mocy art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17, decyzji wydanej na podstawie rozporządzenia nr 17, która nie została do niej skierowana i w której uzasadnieniu, a nie w sentencji Komisja stwierdziła naruszenie popełnione przez skarżącą. Na poparcie tego zarzutu z jednej strony skarżąca podnosi zasadniczo, że nie jest ona „stroną" w rozumieniu pierwszej części zdania art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17, która może być przedmiotem publikacji, a z drugiej strony, że publikacja decyzji

w sprawie nadtlenków przynosi jej szkodę, ponieważ ujawnia informacje objęte tajemnicą handlową w rozumieniu art. 287 WE.

58 Sąd uważa, że należy zacząć od zbadania zasadności drugiej części pierwszego zarzutu dotyczącego uprawnień Komisji do publikacji w świetle art. 287 WE.

W przedmiocie zakresu uprawnień Komisji do publikacji na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 17

59 Należy przypomnieć tytułem wstępu treść art. 21 rozporządzenia nr 17, które reguluje zakres uprawnień Komisji do publikacji.

60 Z jednej strony art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 17 wylicza rodzaje decyzji, do których publikacji Komisja jest upoważniona. Do listy tej należy dodać zgodnie z orzecznictwem decyzje nakładające grzywny na podstawie art. 15 tego rozporządzenia (zob. podobnie ww. w pkt 50 wyroki w sprawie Chemiefarma przeciwko Komisji, pkt 101–104 i w sprawie Francolor przeciwko Komisji, pkt 30 i 31). Z drugiej strony pierwsze zdanie art. 21 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi: „[w] publikacji podaje się strony i istotną treść decyzji". Ponadto na podstawie drugiej części zdania art. 21 ust. 2 tego rozporządzenia Komisja musi „uwzględnić uzasadnione interesy przedsiębiorstw w ochronie ich tajemnic handlowych".

61 W sposób bardziej ogólny należy przede wszystkim wskazać, że nawet jeśli publikacja nie jest wyraźnie przewidziana w traktatach lub w innym powszechnie obowiązującym akcie prawa wspólnotowego, to z systemu ustanowionego przez traktaty wynika — a zwłaszcza z art. 1 UE i art. 254 i 255 WE oraz z zasady otwartości i wymogu przejrzystości działań instytucji wspólnotowych, które są tam uregulowane — że jeśli nie ma przepisów zarządzających lub zakazujących wyraźnie publikacji — uprawnienie instytucji do podawania do wiadomości publicznej wydawanych przez nie aktów jest regułą. Od tej reguły istnieją wyjątki z uwagi na to, że prawo wspólnotowe, w szczególności w drodze przepisów gwarantujących poszanowanie tajemnicy zawodowej, stoi na przeszkodzie ujawnieniu tych aktów lub pewnych informacji, które są w nich zawarte. Wobec tego art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17 nie ma na celu ograniczenia swobody Komisji w publikowaniu według własnej woli bardziej kompletnej wersji jej decyzji aniżeli niezbędne minimum oraz zawarcia w niej również informacji, których publikacja nie jest wymagana, pod warunkiem że ujawnienie tych informacji nie jest niezgodne z ochroną tajemnicy zawodowej (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 69 i 79).

62 Ponadto należy przypomnieć, że druga część zdania art. 21 ust. 2 rozporządzenia nr 17 stanowi w świetle art. 20 tego rozporządzenia jedynie konkretyzację we wtórnym prawie wspólnotowym ochrony tajemnicy zawodowej uregulowanej w art. 287 WE i że postępowanie przewidziane w art. 9 decyzji 2001/462 ma na celu jedynie wykonanie wymogów proceduralnych, które Trybunał uznał w wyroku w sprawie AKZO Chemie przeciwko Komisji, pkt 38 powyżej (w szczególności pkt 29 i 30, zob. także podobnie ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 28). Zatem to postępowanie ma zastosowanie wtedy, gdy Komisja ma zamiar w ramach postępowania w dziedzinie konkurencji ujawnić informacje mogące naruszyć ochronę tajemnicy zawodowej w rozumieniu art. 287 WE (pierwszy i drugi akapit) bez względu na to, w jaki sposób, w tym także poprzez publikację decyzji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* (trzeci akapit) lub w Internecie.

63 Sąd stwierdza następnie, że ani art. 287, ani rozporządzenie nr 17 nie określają wyraźnie, jakie informacje poza tajemnicą handlową są objęte tajemnicą zawodową.

Jednak z otwartego sformułowania art. 287 WE (ten artykuł zabrania ujawniania „informacji objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową; a zwłaszcza informacji dotyczących przedsiębiorstw i ich stosunków handlowych lub kosztów własnych"), z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 2842/98 i z orzecznictwa wynika, że pojęcie „informacje objęte tajemnicą zawodową" obejmuje także oprócz tajemnic handlowych inne poufne informacje (wyrok Trybunału z dnia 7 listopada 1985 r. w sprawie 145/83 Adams przeciwko Komisji, Rec. str. 3539, pkt 34; wyrok Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-353/94 Postbank przeciwko Komisji, Rec. str. II-921, pkt 86).

64 Z przyjęcia szerokiego znaczenia pojęcia „informacje objęte tajemnicą zawodową" wynika, że art. 21 rozporządzenia nr 17 i art. 9 decyzji 2001/462 należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie w świetle art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 2842/98 zarówno do tajemnicy handlowej, jak i innych poufnych informacji. Ponadto należy także wskazać, że poufny charakter informacji, które chroni tajemnica zawodowa na podstawie art. 287 WE, może także wynikać z innych przepisów pierwotnego, jak i wtórnego prawa wspólnotowego, takich jak art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 (przywołanego w pkt 46 powyżej) lub z takich przepisów jak art. 286 WE i z rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, str. 1) (zob. także podobnie ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 34 i 35).

65 Ogólnie jeśli chodzi o charakter tajemnicy handlowej i innych informacji objętych tajemnicą zawodową, przede wszystkim konieczne jest, by tajemnice handlowe lub poufne informacje były znane jedynie ograniczonej liczbie osób. Następnie musi chodzić o informacje, których ujawnienie może wyrządzić poważną szkodę osobie, która ich dostarczyła, lub osobie trzeciej [ww. w pkt 63 wyrok w sprawie Postbank przeciwko Komisji, pkt 87, zob. także komunikat Komisji dotyczący zasad dostępu do akt Komisji w sprawach na mocy art. 81 [WE] i 82 [WE] oraz art. 53, 54 i 57 porozumienia o EOG a także rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. C 325, str. 7),

pkt 3.2.1 i 3.2.2.]. Wreszcie konieczne jest, by interesy, które mogą zostać naruszone na skutek ujawnienia informacji, zasługiwały obiektywnie na ochronę. Ocena poufnego charakteru informacji wymaga zatem wyważenia uzasadnionych interesów, które sprzeciwiają się ich ujawnieniu, oraz interesu ogólnego, który wymaga, by działania instytucji Wspólnoty miały miejsce z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 71).

66 Z tego wynika z jednej strony, że gdy funkcjonariusz ds. przesłuchań podejmuje decyzję na podstawie art. 9 akapit trzeci decyzji 2001/462, nie może się on ograniczyć do zbadania, czy wersja decyzji wydanej na podstawie rozporządzenia nr 17 i przeznaczonej do publikacji zawiera tajemnice handlowe lub inne informacje korzystające z podobnej ochrony, ale musi on również zbadać, czy ta wersja zawiera inne informacje, które nie mogą zostać ujawnione opinii publicznej bądź ze względu na przepisy prawa wspólnotowego przyznające im szczególną ochronę, bądź ze względu na to, że dotyczą one informacji, które z uwagi na swój charakter są objęte tajemnicą zawodową (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 34). Z drugiej strony w ramach kontroli zgodności z prawem Sąd musi czuwać nad tym, aby funkcjonariusz ds. przesłuchań przestrzegał granic uprawnień, które zostały określone, i musi sprawdzić, czy prawidłowo zastosował on ochronę tajemnicy zawodowej w konkretnym przypadku. Natomiast Sąd nie może zarzucać funkcjonariuszowi ds. przesłuchań, że nie naprawił ewentualnych uchybień popełnionych przez Komisję przy wydaniu decyzji będącej przedmiotem publikacji, zważywszy, że nie jest on uprawniony do kontroli takich uchybień. W ten sposób Sąd nie może podważyć ani pod względem formalnym, ani pod względem merytorycznym decyzji przeznaczonej do publikacji, nawet jeśli zawiera ona poważne błędy.

67 Kwestię dotyczącą tego, czy i w jakim zakresie informacje zakwestionowane przez skarżącą są chronione przez tajemnicę zawodową na mocy art. 287 WE, należy ocenić w świetle zasad wymienionych w pkt 59–66 powyżej.

W przedmiocie ochrony przez tajemnicę zawodową zakwestionowanych informacji

— Uwaga ogólna

68 W świetle powyższych rozważań należy zbadać, czy zakwestionowane informacje stanowią informacje objęte pojęciem tajemnicy zawodowej na mocy art. 287 WE w rozumieniu, które zostało nadane temu pojęciu w pkt 63 i 65 powyżej, w szczególności należy zbadać, czy ich publikacja może przynieść poważną szkodę skarżącej.

— W przedmiocie aspektów ochrony tajemnicy zawodowej uwzględnionych przez funkcjonariusza ds. przesłuchań

69 Sąd przypomina przede wszystkim, że wskutek zakwestionowania przez skarżącą w publikacji niektórych dotyczących jej fragmentów decyzji w sprawie nadtlenków oraz jej wniosku o zachowanie poufności tych informacji funkcjonariusz ds. przesłuchań ocenił jedynie w zaskarżonej decyzji, czy zakwestionowane przez skarżącą informacje stanowiły tajemnicę handlową, której ujawnienie mogło naruszyć jej uzasadnione interesy.

70 Należy wskazać następnie, że chociaż funkcjonariusz ds. przesłuchań ograniczył formalnie przedmiot swojej analizy, to jednak w ramach swojej oceny zajął stanowisko w zakresie szkodliwości ujawnienia zakwestionowanych informacji i ich poufności. W ten sposób funkcjonariusz ds. przesłuchań zbadał z jednej strony, czy publikacja zakwestionowanych informacji mogła dostarczyć osobom trzecim dowodów

pozwalających im na wniesienie skarg przeciwko skarżącej przed sądami krajowymi o naprawienie szkody, i z drugiej strony, czy taka publikacja mogła poważnie naruszyć reputację skarżącej na rynku.

71 Z powyższych rozważań wynika, tak jak z pkt 21 powyżej, że funkcjonariusz ds. przesłuchań zasadniczo ocenił także w odpowiedzi na wniosek o zachowanie poufności złożony przez skarżącą, czy oprócz tajemnicy handlowej zakwestionowane informacje były objęte inną tajemnicą. W tym zakresie funkcjonariusz ds. przesłuchań doszedł do wniosku, że interes skarżącej w usunięciu zakwestionowanych informacji z ostatecznej wersji decyzji w sprawie nadtlenków przeznaczonej do publikacji nie był wystarczający.

— W przedmiocie zasadności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do poszanowania ochrony tajemnicy zawodowej

72 Sąd przypomina, że interes przedsiębiorstwa, na które Komisja nałożyła grzywnę za naruszenie prawa konkurencji, by szczegóły zarzucanego mu zachowania o znamionach naruszenia nie zostały ujawnione opinii publicznej, nie zasługuje na żadną szczególną ochronę, mając na uwadze z jednej strony interes opinii publicznej w jak najpełniejszym poznaniu powodów, jakimi kierowała się Komisja, interes podmiotów gospodarczych w posiadaniu wiedzy na temat zachowań, które mogą je narazić na sankcje, oraz interes osób poszkodowanych na skutek naruszenia w poznaniu szczegółów, aby móc dochodzić w razie potrzeby swych praw wobec ukaranych przedsiębiorstw, oraz z drugiej strony możliwość — jaką dysponuje to przedsiębiorstwo — poddania takiej decyzji kontroli sądowej (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 78). Sąd jest zdania, że ta ocena ma zastosowanie mutatis mutandis do decyzji stwierdzających naruszenie przedsiębiorstwa, którego ściganie jest objęte przedawnieniem na mocy art. 1 rozporządzenia nr 2988/74. Do wydania tej decyzji Komisja jest upoważniona w dorozumiany

sposób w oparciu o system ustanowiony przez rozporządzenie nr 17, jeśli wykaże, że ma w tym uzasadniony interes (wyrok Sądu z dnia 6 października 2005 r. w sprawach połączonych T-22/02 i T-23/02 Sumitomo Chemical i Sumika Fine Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4065, pkt 60–63).

73 Jednak należy wskazać, że orzecznictwo cytowane w pkt 72 powyżej ma zastosowanie, jeśli stwierdzone naruszenie znajduje się przynajmniej w sentencji decyzji i jeśli jest ona skierowana do danego przedsiębiorstwa, tak aby mogła zostać zaskarżona do sądu. W istocie należy przypomnieć w tym względzie, że tak jak podnosi sama Komisja, bez względu na uzasadnienie, na jakim opiera się decyzja, jedynie jej sentencja może wywołać skutki prawne i w konsekwencji być niekorzystna. Natomiast ocena przedstawiona w uzasadnieniu decyzji nie może być jako taka przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. Może ona jednak być poddana kontroli zgodności z prawem przez sąd wspólnotowy tylko wtedy, gdy jako uzasadnienie aktu niekorzystnego stanowi niezbędne wsparcie sentencji tego aktu (postanowienie Trybunału z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie C-164/02 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-1177, pkt 21; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2003 r. w sprawie T-213/00 CMA CGM i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-913, pkt 186) i jeśli w szczególności to uzasadnienie może zmienić istotę rozstrzygnięcia zawartego w sentencji wspomnianego aktu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 20 listopada 2002 r. w sprawie T-251/00 Lagardère i Canal+ przeciwko Komisji, Rec. str. II-4825, pkt 67 i 68).

74 Tymczasem w niniejszym przypadku z powyższych rozważań wynika, że niezależnie od tego, czy Komisja słusznie stwierdziła w uzasadnieniu decyzji w sprawie nadtlenków, że naruszenie należało przypisać skarżącej, czy też nie, skarżąca nie miała legitymacji czynnej do zaskarżenia decyzji ze względu na brak takiego stwierdzenia w sentencji tej decyzji. Z tego powodu skarga wniesiona przez skarżącą na decyzję w sprawie nadtlenków mająca na celu kontrolę przez Sąd zasadności zakwestionowanych informacji byłaby w każdym razie niedopuszczalna, nawet gdyby została wniesiona w terminie przewidzianym przez art. 230 akapit piąty WE (zob. podobnie ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Compagnie maritime belge transports i in. przeciwko Komisji, pkt 150).

75 Ponadto tak jak podnosi skarżąca, zakres uprawnień Komisji do wydawania i publikowania decyzji na podstawie rozporządzenia nr 17 i zakres ochrony tajemnicy zawodowej należy interpretować w świetle zasad ogólnych i praw podstawowych, które stanowią integralną część wspólnotowego porządku prawnego, a w szczególności zasady domniemania niewinności — potwierdzonej przez art. 48 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej — która ma zastosowanie do postępowań w sprawie naruszenia reguł konkurencji dotyczących przedsiębiorstw, które to postępowania mogą prowadzić do nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych (zob. wyrok Trybunału z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-199/92 P Hüls przeciwko Komisji, Rec. str. I-4287, pkt 150; wyroki Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawach połączonych T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00 JFE Engineering i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2501, pkt 178; ww. w pkt 72 wyrok w sprawie Sumitomo Chemical i Sumika Fine Chemicals przeciwko Komisji, pkt 104 i 105).

76 Ponadto należy podkreślić, że domniemanie niewinności oznacza, że każdego oskarżonego o popełnienie czynu zagrożonego karą uważa się za niewinnego do czasu udowodnienia mu winy zgodnie z ustawą. Zasada ta wyklucza jakiekolwiek formalne stwierdzenie, a nawet samą aluzję w sprawie odpowiedzialności oskarżonego o popełnienie danego naruszenia w decyzji kończącej postępowanie w sprawie, bez uprzedniego zapewnienia mu wszelkich gwarancji normalnie przysługujących w wykonywaniu prawa do obrony w postępowaniu prowadzonym w zwykłym trybie, zakończonym wydaniem rozstrzygnięcia co do istoty sprawy (ww. w pkt 72 wyrok w sprawie Sumitomo Chemical i Sumika Fine Chemicals przeciwko Komisji, pkt 106). Ponadto winę osoby oskarżonej o naruszenie należy uznać tylko wtedy za ostatecznie ustaloną, gdy decyzja stwierdzająca to naruszenie uzyskała trwałość, co oznacza, że albo dana osoba nie wniosła skargi na tę decyzję w terminie przewidzianym w art. 230 akapit piąty WE, albo wskutek wniesienia takiej skargi postępowanie sądowe zostało definitywnie zamknięte w szczególności przez wydanie orzeczenia sądowego potwierdzającego zgodność z prawem tej decyzji.

77 W konsekwencji ustalenia, których zasadność podważa osoba obwiniona, ale których nie miała ona możliwości zakwestionować przed sądem wspólnotowym, nie mogą zostać uznane za prawnie wiążące. W istocie wyłączenie takich ustaleń spod wszelkiej kontroli sądowej — a w przypadku ich niezgodności z prawem — z ewentualnej korekty przez sąd wspólnotowy, jest oczywiście niezgodne z zasadą domniemania

niewinności. Wszelka inna wykładnia prowadziłaby do naruszenia systemu podziału władzy i równowagi instytucjonalnej pomiędzy władzą administracyjną i sądową, ponieważ w przypadku zaskarżenia ostateczne rozstrzygnięcie kwestii, czy istnieje wystarczająca podstawa do stwierdzenia odpowiedzialności przedsiębiorstwa za popełnienie naruszenia reguł konkurencji, należy wyłącznie do władzy sądowniczej.

78 Sąd jest ponadto zdania, że w zakresie, w jakim ustalenia Komisji dotyczące naruszenia popełnionego przez przedsiębiorstwo mogą być sprzeczne z zastosowaniem zasady domniemania niewinności, muszą one co do zasady być uznane za poufne względem opinii publicznej i w konsekwencji za objęte ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową. Ta zasada wynika w szczególności z konieczności poszanowania reputacji i godności danej osoby, dopóki nie została ostatecznie osądzona (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-15/02 BASF przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-497, pkt 604). Poufny charakter takich informacji potwierdza art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, zgodnie z którym informacje są chronione, jeśli ich ujawnienie naruszyłoby ochronę prywatności i integralności osoby fizycznej. Wreszcie poufny charakter tych informacji nie może być uzależniony od tego, czy i w jakim zakresie mają one moc dowodową w ramach sporu krajowego.

79 W tym względzie skarżąca nie może powoływać się na pkt 89 powołanego powyżej w pkt 46 wyroku w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, zważywszy na to, że zawarta tam ocena Sądu nie dotyczy sytuacji porównywalnej z sytuacją, która dała początek niniejszemu przypadkowi, w którym skarżąca jest pozbawiona wszelkiej możliwości podważenia zasadności dotyczących jej twierdzeń w decyzji w sprawie nadtlenków (ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 78 in fine). Tymczasem z orzecznictwa cytowanego w pkt 72 i 73 powyżej wynika, że Komisja nie może wydać decyzji stwierdzającej naruszenie po upływie terminu przedawnienia, jeśli nie wykaże istnienia uzasadnionego interesu w takim stwierdzeniu i jeśli dane przedsiębiorstwo nie ma żadnej możliwości poddania tego stwierdzenia kontroli sądu wspólnotowego (zob. także podobnie ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Coca-Cola przeciwko Komisji, pkt 86).

80 W niniejszym przypadku, tak jak stwierdzono w pkt 74 powyżej, skarżąca nie miała legitymacji czynnej do zaskarżenia decyzji w sprawie nadtlenków, chociaż kwestionowała zasadność uzasadnienia tej decyzji w zakresie, w jakim wspominała ona o jej udziale w naruszeniu, zważywszy w szczególności na brak wzmianki w sentencji o jej udziale w naruszeniu. Taka sytuacja jest sprzeczna z zasadą domniemania niewinności i narusza ochronę tajemnicy zawodowej w rozumieniu przedstawionym w pkt 75–78 powyżej, które wymagają poszanowania reputacji i godności skarżącej. Należy zatem uznać, że zakwestionowane informacje z względu na swój charakter należą do informacji objętych tajemnicą zawodową w rozumieniu art. 287 WE. Należy wreszcie wskazać, że Komisja sama przyznała na rozprawie, że mogła opublikować decyzję w sprawie nadtlenków, stwierdzając jedynie udział skarżącej w postępowaniu administracyjnym, i zamknąć postępowanie w stosunku do niej z uwagi na przedawnienie. Należy stwierdzić, że w tej sytuacji nie istnieje ogólny interes w publikacji zakwestionowanych informacji, który może być nadrzędny w stosunku do uzasadnionego interesu skarżącej w ich ochronie.

81 Z powyższych rozważań wynika, że funkcjonariusz ds. przesłuchań, stwierdzając, że zakwestionowane informacje nie zasługiwały na ochronę i że ich publikacja nie stanowiła poważnego i niesłusznego naruszenia interesów skarżącej, błędnie zastosował w niniejszym przypadku ochronę tajemnicy zawodowej. W konsekwencji należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej wniosek skarżącej o zachowanie poufności, bez potrzeby orzekania w kwestii pozostałych zarzutów i zastrzeżeń przez nią wysuniętych.

W przedmiocie kosztów

82 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem skarżącej — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji (2004) D/204343 z dnia 1 października 2004 r.

2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

Jaeger Azizi Cremona

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 października 2007 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon M. Jaeger

Spis treści

Ramy prawne ..... II - 4232

Okoliczności faktyczne, postępowanie i żądania stron ..... II - 4235

Co do prawa ..... II - 4242

A — W przedmiocie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności ..... II - 4242

1. Argumenty stron ..... II - 4242

2. Ocena Sądu ..... II - 4244

B — Co do istoty ..... II - 4246

1. Uwaga wstępna ..... II - 4246

2. W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu art. 21 rozporządzenia nr 17 ..... II - 4247

a) Argumenty stron ..... II - 4247

b) Ocena Sądu ..... II - 4251

Uwaga wstępna ..... II - 4251

W przedmiocie zakresu uprawnień Komisji do publikacji na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 17 ..... II - 4252

W przedmiocie ochrony przez tajemnicę zawodową zakwestionowanych informacji ..... II - 4256

— Uwaga ogólna ..... II - 4256

— W przedmiocie aspektów ochrony tajemnicy zawodowej uwzględnionych przez funkcjonariusza ds. przesłuchań ..... II - 4256

— W przedmiocie zasadności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do poszanowania ochrony tajemnicy zawodowej ..... II - 4257

W przedmiocie kosztów ..... II - 4261